

„Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön nem fog éhezni, és aki bennem hisz sohasem szomjazik meg.” (Jn 6,35)

János leírja evangéliumában, hogy Jézus a kenyérszaporítás után, Kafarnaumban tartott nagy beszédében többek között ezt is mondta: „Ne azért az eledelért fáradozzatok, mely veszendő, hanem azért az eledelért, amely megmarad az örök életre, amelyet majd az Emberfia ad nektek.”

Hallgatói számára egyértelmű, hogy a mannára utal, s ez egyben a „második” mannára való várakozást is jelenti, mely a Megváltó eljövetelekor száll majd alá a mennyből.

Nem sokkal ezután, ugyanebben a beszédben Jézus úgy mutatkozik be a tömegnek – mely még nem érti Őt –, hogy Ő maga a mennyből alászállott igazi kenyér, s ezt a hitünkkel kell elfogadnunk:

„Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön nem fog éhezni, és aki bennem hisz sohasem szomjazik meg.”

Jézus már úgy látja önmagát, mint a kenyeret. Ez ugyanis földi életének legfőbb célja. Kenyérré lenni, hogy megegyék. Kenyérré lenni, hogy átadja nekünk életét, hogy önmagává alakítson minket. Eddig tehát világos ennek az igének a lelki tartalma, az ószövetségi vonatkozásaival együtt. Szavai azonban titokzatosabbá és kellemetlenebbé válnak, amikor Jézus ezt mondja magáról: „A kenyér pedig, amit én adok, az én testem a világ életéért” és „Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő véré, nem lesz élet tibennetek.

Az Eucharisztia hírüladása ez, ami sok tanítványt megbotránkoztatott és eltávolított Jézustól. Pedig éppen ez a legnagyobb ajándék, melyet az emberiségnek akar adni: saját jelenlétét az Eucharisztia szentségében, mely betölti a test és a lélek szomjúságát, s a Jézussal való

bensőséges egység által az öröm teljességében részesít minket.

Ha ezzel a kenyérrel táplálkozunk, nem vágyunk semmilyen más eledelre. Minden szeretet és igazság utáni vágyunkat kielégíti az, aki maga a Szeretet, aki maga az Igazság.

„Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön nem fog éhezni, és aki bennem hisz sohasem szomjazik meg.”

Ez a kenyér tehát Vele táplál már itt lent, de azért kaptuk, hogy mi viszont a bennünket körülvevő emberiség lelki és fizikai éhségét csillapítsuk.

Krisztus üzenetét nem annyira az Eucharisztia által ismeri meg a világ, hanem sokkal inkább a keresztények életéből, akik az oltáriszentségből és az igéből táplálkoznak, akik életükkel és szavaikkal adják hírül az evangéliumot, s ez által teremtik meg Krisztus jelenlétét az emberek között.

A keresztény közösség élete az Eucharishtiának köszönhetően válik Jézus életévé, vagyis olyan életté, amely képes Isten szeretetét és életét adni a többieknek.

„Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön nem fog éhezni, és aki bennem hisz sohasem szomjazik meg.”

A kenyér hasonlatával Jézus megtanít minket a testvér iránti szeretet igazabb, „keresztényibb” módjára. Mit jelent ugyanis szeretni?

Szeretni annyit jelent, hogy „eggyé válunk” mindenkivel, eggyé válunk mindabban, amire a többiek vágnak, a legkisebb és a legjelentéktelenebb dolgokban, azokban is, melyek számunkra kevésbé fontosak, de a többieket érdeklik.

Jézus azért, hogy kenyérré lett számunkra, ragyogó példáját adta ennek a szeretetnek. Kenyérré válik, hogy behatoljon mindenkibe, hogy ehetővé váljék, hogy eggyé váljon mindenkivel, szolgáljon, szeressen mindenkit.

Egyszóval, váljunk eggyé mi is, egészen addig, hogy egy falat kenyér legyünk a másik számára.

Ez a szeretet: oly módon eggyé válni a többiekkel, hogy érezzék, szeretetünk táplálja, megvigasztalja, felemeli és megérti őket.

Chiara Lubich

/forrás: www.fokolare.hu/